

Arrest

nr. 178 016 van 21 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 6 mei 2016 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 maart 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 mei 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen via een op 11 september 2015 gedateerd schrijven een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 17 maart 2016 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing.

Zij wordt gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.09.2015 werd ingediend door :

[E., C.]

nationaliteit: Mongolië

[...]

en echtgenote

[T.D.]

Nationaliteit: Mongolië

[...]

ook gekend als

[S.A.]

nationaliteit : Mongolië

[...]

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het gegeven dat betrokkene mevrouw [T.D.] samen met haar dochter, haar dochter een permanent verblijf heeft gekregen, betrokkene niet dit element vorm geen buitengewone omstandigheid. Uit het dossier blijkt dat mevrouw [T.D.] afstand heeft gedaan van het beroep op 12.06.2011. Dit is een gevolg van de eigen keuze van betrokkene.

Betrokkenen beweren ze in 2009 naar België zijn gekomen om hun dochter en kleinkinderen te bezoeken en ze van zodra het mogelijk was (dochter de Belgische nationaliteit zou verkrijgen) een aanvraag tot gezinshereniging zouden indienen. Doch de wet van 08.07.2011- in werking getreden op 22.09.2011- zijn de voorwaarden voor gezinshereniging gewijzigd, waaraan het niet meer mogelijk was om een verblijf aan te vragen als ouders van een meerderjarig Belgische kind. Ook deze elementen kunnen aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen kunnen tevens met een toeristenvisum naar België komen om hun dochter en kleinkinderen te bezoeken.

Betrokkenen beweren een sterke band te hebben met hun dochter en kleinkinderen, doch betrokkenen laten na deze bewering te staven.

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen sedert 2009 in België verblijven, Nederlandse lessen volgen, een ruime vrienden en kennissenkring hebben opgebouwd – leggen getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Nog op dezelfde datum neemt de gemachtigde van de staatssecretaris beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekers. Deze beslissingen vormen de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij kan gelet op het gestelde in punt 3.1. niet worden gevolgd in haar betoog in de nota dat het verzoekschrift een middel ontbeert en daardoor onontvankelijk is. De exceptie van ontvankelijkheid van het beroep wordt derhalve verworpen.

2.2. De Raad stelt wel vast dat verzoekers geen enkel middel hebben ontwikkeld dat is gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, namelijk de bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij kunnen los van de eerste bestreden beslissing bestaan aangezien ze op eigen juridische en feitelijke gronden berusten.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoekers uiten in wat kan worden beschouwd als een enig middel kritiek op de motivering van de eerste bestreden beslissing en stellen in hun verzoekschrift een aantal van de door de verwerende partij gedane vaststellingen in vraag, zodat kan worden aangenomen dat ze de schending beogen op te werpen van de materiële motiveringsplicht.

Zij betogen als volgt:

“1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Tegen deze punt benadrukken wij dat er een administratieve fout in de Gemeente Borgerhout en het Centraal Loket Vreemdelingen in 2011 is gebeurd. Onze namen werden niet rechtgezet tijdens de nationaliteitsaanvraag van onze dochter [E.H.] [...]. Hierdoor zag het Centraal Loket Vreemdelingen Antwerpen de verwantschap niet in onze aanvraag voor gezinshereniging in februari 2011 wat niet aan ons werd uitgelegd na herhaaldelijke bezorging van de geboorteakte en pogingen om een afspraak te maken bij het Centraal Loket Vreemdelingen Antwerpen. Onze aanvraag is blijven liggen tot de nieuwe wet in trede is gegaan op 22/09/2011 en onontvankelijk werd.

voor:

Dit vormt een buitengewone omstandigheid dat een gezinsherenigingsaanvraag of een langdurig verblijf niet meer mogelijk is geworden wegens gebrek aan correcte werking van de Stadsdiensten.

2. Het gegeven dat betrokkene mevrouw [T.D.] samen met haar dochter, haar dochter een permanent verblijf heeft gekregen, betrokkene niet dit element vorm geen buitengewone omstandigheid. Uit het onderzoek blijkt dat mevrouw [T.D.] afstand heeft gedaan van het beroep op 12.06.2011. Dit is een gevolg van de eigen keuze van betrokkene.

Wij hebben geen kennisname van deze inlichting, noch mondeling noch schriftelijk, van noch enige instantie en noch deze datum. Deze datum valt wel in de periode van het indienen van onze aanvraag voor gezinshereniging in 2011.

Wij zouden graag een verduidelijking van deze reden voor negatieve beslissing vernemen.

3. Betrokkenen beweren ze in 2009 naar België zijn gekomen om hun dochter en kleinkinderen te bezoeken en ze van zodra het mogelijk was (dochter de Belgische nationaliteit zou verkrijgen) een aanvraag tot gezinshereniging zouden indienen. Doch de wet van 08.07.2011 - in werking getreden op 22.09.2011 - zijn de voorwaarden voor gezinshereniging gewijzigd, waardoor het niet meer mogelijk was om een verblijf aan te vragen als ouders van een meerderjarig Belgische kind. Ook deze elementen kunnen aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene kunnen tevens met een toeristenvisum naar België komen om hun dochter en kleinkinderen te bezoeken. Hier verwijst ik nogmaals naar punt 1 dat de foute administratieve werking van de Antwerpse Stadsdiensten, namelijk Gemeente Borgerhout en Centraal Loket Vreemdelingen, geleid heeft tot de toestand dat wij niet meer in aanmerking kwamen voor gezinsherenigingsprocedure terwijl onze aanvraag ingediend werd in februari 2011. Onze intentie van onze aanvraag is een langdurig verblijf bij de dochter en de

kleindochter voor familiale reden. Dit is niet te bekomen via toeristenvisum. Bovendien maakt de gehele omstandigheid van behandeling van onze dossier geen enkele soort visum mogelijk, noch van het buitenland.

In Mongolië is er geen Belgische ambassadeur waar wij terecht kunnen voor visumaanvraag. Hiernaast is een aanvraag tot humanitaire regularisatie niet uitgesloten vanuit een illegale verblijf.

4. Betrokkenen beweren een sterke band te hebben met hun dochter en kleinkinderen, doch betrokkenen laten na deze bewering te staven. Dit is niet gegrond. Hier heeft DVZ verwezen naar hun dienst maar heeft niet aangegeven op welke feiten zij zich baseren om deze conclusie te trekken. De sterke band van ons is een relatieve gegeven die men als buitenstaander niet kan beoordelen zonder ons hiervoor te hebben gehoord wat hier ook niet is gebeurd. Onder één dak wonen, 's avonds samen avondmaal hebben met de dochters, zorgen voor de kleindochter voor en na school, naar school of buitenschoolse activiteiten brengen of halen en de concerten, (buiten)schoolse activiteiten bijwonen als grootouders zijn allemaal bewijzen van een hechte band in onze familie.

5. De overige aangehaalde elementen (betrokkenen sedert 2009 in België verblijven, Nederlandse lessen volgen, een ruime vrienden en kennissenkring hebben opgebouwd - leggen getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De integratie is een belangrijke inzet van ons om te kunnen tonen dat wij Heli maximaal in de samenleving aanpassen binnen onze mogelijkheid, dat wij respect hebben voor de normen en de waarden.

Het feit dat als slachtoffer van mensenhandel (2001) geregistreerde gegevens niet rechtgezet zijn, namelijk de naamsverandering, heeft tot heden erge gevolgen in onze aanvraag tot verblijf in België als (groot)ouders van onze dochter en kleindochter die sinds 2010 de Belgische nationaliteit hebben verkregen. Wij hebben van 2011 tot 2015 verschillende instanties oa de stadsdiensten, de ombudsvrouw, juridische instanties gecontacteerd om de gehele situatie te kunnen uitklaren, maar wij hebben geen vooruitgang geboekt tot oktober 2015 wanneer onze dochter [E.H.] onze namen in het systeem kon laten rechtzetten bij de gemeente Deurne met de reeds aan de gemeente Borgerhout bezorgde gelegaliseerde geboorteakte. Wij beseffen dat dit onze gezinsherenigingsaanvraag van 2011 niet meer kan beïnvloeden maar het geheel van wat er allemaal misgingen waar wij immers zelf niks aan konden doen en ook gezien onze familiale band zouden wij graag het beroep indienen tegen de beslissing van DVZ voor de humanitaire regularisatie aanvraag. Wij hopen hiermee dat u onze verzoek nader in het geheel willen bekijken en ons een mogelijkheid geeft om verdere inlichtingen te kunnen doen."

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Verzoekers hebben blijkens hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zich in het administratief dossier bevindt, aangehaald dat ze in 2007 opnieuw in België aankwamen om hun dochter en kleindochter te bezoeken, dat zij later besloten om gezinshereniging aan te vragen vanaf het moment dat hun dochter de Belgische nationaliteit had gekregen en dat ze door administratief getalm hun kans op gezinshereniging gemist hebben door de verstrenging van de gezinsherenigingswet op 8 juli 2011. Verder stelden verzoekers, "Aangezien verzoekers zich intussen volledig geïntegreerd hadden in het gezin van hun dochter, zijn zij er gebleven. Hun band met hun dochter en kleindochter is er sterk geworden en er is sprake van een gezin. Zij staan bv. in voor de opvang van hun kleindochter wanneer hun dochter aan het werk is. in deze omstandigheden kan men van hen niet verlangen dat verzoekers alles (opnieuw) zouden achterlaten, louter om aan de formaliteit van het artikel 9 van de Vreemdelingenwet te voldoen en een visum te gaan aanvragen via de bevoegde ambassade." Met hun betoog dat ze

door administratieve fouten en getalm van de stad Antwerpen de kans op gezinshereniging met hun Belgische dochter gemist hebben, tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze de aangehaalde band van verzoekers met hun dochter en kleindochter niet als een buitengewone omstandigheid weerhoudt wanneer ze stelt, *“Betrokkenen beweren een sterke band te hebben met hun dochter en kleinkinderen, doch betrokkenen laten na deze bewering te staven.”* Immers blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers geen enkel bewijs aanbrachten van hun band met hun dochter en kleindochter. De Raad wijst er op dat het in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, aan de vreemdeling die een aanvraag indient om tot een verblijf gemachtigd te worden toekomt deze aanvraag met de nodige overtuigingsstukken te onderbouwen. Nu verzoekers zelf nalieten enig bewijsstuk van hun band met hun kind en kleindochter toe te voegen, lijkt verweerders vaststelling dat deze band niet bewezen wordt de Raad niet kennelijk onredelijk. Verzoekers betogen in hun verzoekschrift dat zij hieromtrent dienden te worden gehoord maar het kwam hen zoals gezegd toe hun aanvraag te ondersteunen met de nodige bewijsstukken. Het is niet aan de verwerende partij om de leemten in hun bewijsvoering te gaan opvullen door verzoekers te horen. Door het feit dat de vaststelling in de eerste bestreden beslissing *“Betrokkenen beweren een sterke band te hebben met hun dochter en kleinkinderen, doch betrokkenen laten na deze bewering te staven”* overeind blijft, kan verzoekers’ kritiek op de andere door de verwerende partij gedane vaststelling in de eerste bestreden beslissing, met name *“Betrokkenen kunnen tevens met een toeristenvisum naar België komen om hun dochter en kleinkinderen te bezoeken”*, geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.4. De eerste bestreden beslissing stelt, *“Uit het dossier blijkt dat mevrouw [T.D.] afstand heeft gedaan van het beroep op 12.06.2011. Dit is een gevolg van de eigen keuze van betrokkene.”* Verzoekers brengen hiertegen in, *“Wij hebben geen kennisname van deze inlichting, noch mondeling noch schriftelijk, van noch enige instantie en noch deze datum. Deze datum valt wel in de periode van het indienen van onze aanvraag voor gezinshereniging in 2011.”* De geciteerde passage van de eerste bestreden beslissing vormt redelijkerwijze het antwoord van de verwerende partij op het argument van verzoekers in hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag dat tweede verzoekende partij het recht had en heeft op het statuut van slachtoffer van mensenhandel. Verzoekers begrijpen niet wat de verwerende partij bedoelt met *“Uit het dossier blijkt dat mevrouw [T.D.] afstand heeft gedaan van het beroep op 12.06.2011”*. Daargelaten de pertinentie van de door de verwerende partij gedane vaststelling, blijkt niet welk belang verzoekers hebben bij het bekritisieren van deze vaststelling aangezien zij in hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag hadden opgeworpen dat de tweede verzoekende partij alsnog het statuut van slachtoffer van mensenhandel gaat aanvragen. In hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag hadden verzoekers hieraan toegevoegd, *“Aangezien zij voor deze procedure beschikbaar dient te zijn is het voor haar onmogelijk om België te verlaten om een visumaanvraag te gaan indienen in de bevoegde Belgische ambassade conform het artikel 9 van de Vreemdelingenwet.”* Echter blijkt niet uit het administratief dossier dat de tweede verzoekende partij daadwerkelijk dergelijke aanvraag heeft ingediend, noch wordt hiervan het bewijs aangebracht in het verzoekschrift.

3.5. De motivering van verweerder *“De overige aangehaalde elementen (betrokkenen sedert 2009 in België verblijven, Nederlandse lessen volgen, een ruime vrienden en kennissenkring hebben opgebouwd – leggen getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980”* is deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Door erop te wijzen dat hun integratie aantoonde dat zij zich maximaal aanpassen, tonen verzoekers niet aan dat in hun geval een andere beoordeling nodig is en kunnen zij voormelde beoordeling niet aan het wankelen brengen.

3.6. Waar verzoekers nog opwerpen dat zij in Mongolië geen aanvraag tot langdurig verblijf kunnen indienen daar er geen Belgische ambassade is, dient de Raad op te merken dat dit niet werd aangehaald in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Verzoekers kunnen niet dienstig bijkomende buitengewone omstandigheden aanhalen in hun verzoekschrift.

3.7. De Raad kan niet meer doen dan akte nemen van verzoekers' verzuchtingen in hun verzoekschrift aangaande de lijdensweg die ze hebben ondergaan om hun gegevens op een correcte wijze te doen registreren. Verzoekers geven zelf toe, *"Wij beseffen dat dit onze gezinsherenigingsaanvraag van 2011 niet meer kan beïnvloeden"* .

3.8. De Raad kan ten slotte niet in de plaats van de verwerende partij verzoekers' in punt 1.1. bedoelde aanvraag gaan beoordelen aan de hand van de duiding die ze in hun verzoekschrift geven. De Raad kan als annulatierechter dan ook niet ingaan op verzoekers' vraag *"Wij hopen hiermee dat u onze verzoek nader in het geheel willen bekijken"*.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA